

De Tegenslag

De Tegenslag

Loes Duivenvoorden

Schrijfster: Loes Duivenvoorden
Coverontwerp: Loes Duivenvoorden
© Loes Duivenvoorden

1. Stenen

Ik kijk in de spiegel, en zie hoe ik uitgelopen zwarte ogen heb. Boven op mijn hoofd zit al mijn haar bijeen gepropt tot een knot. Ik hoor de muziek die beneden aan staat, en zing luidruchtig mee. Wanneer mijn ouders thuis zijn staat er nooit muziek op, die zijn niet zo gezellig. Het moet altijd stil zijn. Het enige wat hier lawaai mag maken is de tv en de gitaar van mijn broer Jorik. Ik maak geen muziek, ik doe al vier jaar aan voetbal. In het eerste jaar dat ik speelde, kwam mijn vader nog regelmatig ‘aanmoedigen’, of terwijl schreeuwend langs de lijn commentaar geven. Nu ben ik de enige die nog naar de bal kijkt. Niet dat het me iets uitmaakt hoor, het is vooral wel lekker rustig nu.

Ondertussen zijn mijn ouders al thuis gekomen, en ben ik er op gewezen dat de muziek veel te hard stond voor de burens. Wat ik eigenlijk onzin vind, want ik weet dat het ene huis naast ons, leeg staat en een groot, blauw bord in de tuin heeft staan, en het andere huis, tja... die is er niet we wonen op een hoek. Dus ik zie het probleem niet, maar ik zal me eraan houden, als ik er ooit nog eens aan denk.

Mijn moeder heeft me voor twee uur verbannen uit de badkamer, wat totaal niets te maken heeft met luide muziek. Ze gaf me die ‘straf’ gewoon, omdat ze zelf twee uur de tijd

nodig heeft om er een beetje fatsoenlijk uit te zien. Ik ben naar beneden gelopen en was van plan om lekker op de bank te gaan zitten met de tv aan. Maar helaas was de bank al bezet, wat je overigens niet zou verwachten als er maar drie overige personen in huis zijn, waarvan één boven. Mijn vader lag weer eens breeduit op de bank. Ik vroeg hem of hij misschien op wou schuiven, of zijn lange stelten in wou trekken, maar hij mompelde iets wat op grommen leek, dus heb ik maar een stoel bijgeschoven. ‘Zap eens’ waren de eerste verstaanbare woorden die hij sprak. Ten eerste is het bij mijn vader geen ‘zap eens’ maar ‘zap us’. Ten tweede weet ik niet waarom hij het aan mij vraagt, terwijl Jorik en hijzelf dichterbij de afstandsbediening zitten. Ik doe er verder niet moeilijk over, maar erger me gewoon aan de manier, hoe het aan me gevraagd wordt. Ik buig naar voren, en pak met moeite de afstandsbediening, die ik op de buik van mijn vader neerleg. Blijkbaar is hij er tevreden mee, want ik hoor geen commentaar. Terwijl mijn vader druk aan het zappen is, zie ik in mijn ooghoek nog net buiten een paar jongens voorbijgaan. Ik kijk weer naar de tv, maar schrik als er opeens dingen tegen de ramen worden gekletterd. Mijn vader schiet van schrik overeind, en heeft zijn handen beschermend boven zijn hoofd. Hij vloekt hardop, even als mijn broer. Ik roep gelijk dat het